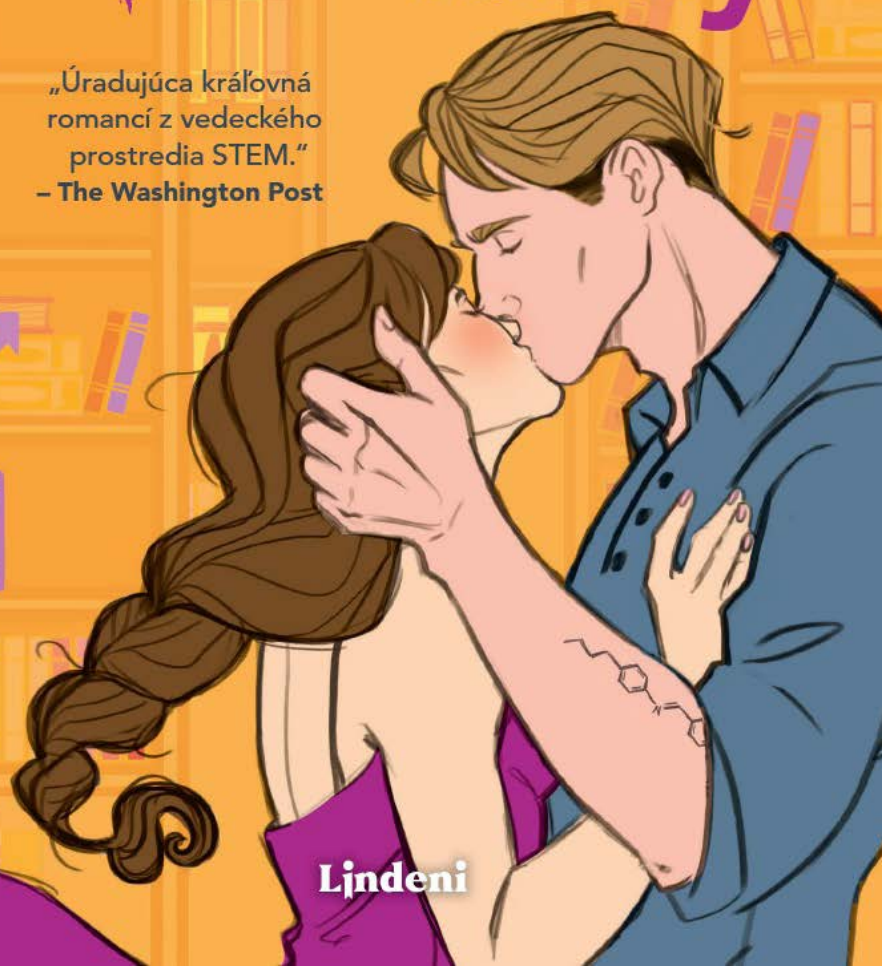

ALI HAZELWOOD

Teória lásky

„Úradujúca kráľovná
romancí z vedeckého
prostredia STEM.“
– The Washington Post

Ljndeni

Teória lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ali Hazelwood

Teória lásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Teória
lásky

ALI HAZELWOOD

Teória
lásky

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

Ali Hazelwood: *Love, Theoretically*

Copyright © 2023 by Ali Hazelwood

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Ivana Cingelová, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3909-2

ISBN e-knihy 978-80-566-3906-1 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3907-8 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3905-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Všetkým mojim čitateľom od čias na AO3 až dodnes.
Scéna s Adamom a Olive je pre vás. ♥

PROLÓG

ÚTOSŤ, HANBU A MOŽNO AJ LETMÉ MUKY SOM SI UŽ zažila. Ale nič, absolútne *nič* ma nepripravilo na tú potupu, že sa budem v záchodovej kabínke tlačiť k arogantnému staršiemu bratovi chalana, s ktorým posledných šesť mesiacov predstieram vzťah.

Klesla som na také hlboké dno, až by som si za to zaslúžila cenu. Predovšetkým ak vezmeme do úvahy, že *Jack Smith* zachraňuje prdel *mne*. Keď ma chytí okolo pása a preniesie ma po stiesnenom priestore so silou, proti ktorej gravitácia nemá šancu, neviem, čo je horšie: fakt, že jeho ruky sú jediné, čo mi bráni zvrátiť sa ako gumička do vlasov, alebo ponížujúce množstvo mojej vďačnosti, ktorú voči nemu cítim.

„Upokoj sa, Elsie,“ zamrmle mi pri líci, stroho ako vždy, no zároveň prekvapivo upokojujúco. Je blízko – príliš blízko. Ja som blízko – príliš blízko. Alebo nie *dostatočne* blízko? Ach, sladké zabudnutie smrti. „A prestaň sa vrtieť.“

„*Nevrtím* sa, Jack,“ odvrknem a zavrtím sa.

Vzápätí to však vzdám. Zatvorím oči. Opriem sa o jeho hrud'. V nozdrách zacítim jeho vôňu, vďaka ktorej sa z toho celého nezbláznim. A premýšľam, ktoré z miliónov mojich hlúpych životných rozhodnutí ma priviedlo do tejto chvíle.

1

VLNY A ČASTICE

O dvadsaťštyri hodín skôr

C ELY DRUHÝ STUPEŇ ZÁKLADNEJ ŠKOLY SOM SA NA Halloween prezliekala za dualitu svetla.

Vyrobila som si kostým z otcovho bieleho tielka, ktoré som zachránila zo smetiaka, a pokreslila ho kruhmi a cikcakmi. S odstupom času uznávam – bol taký odfláknutý, že ho nepochopil ani fyzikár. Mne to však neprekážalo. Kráčala som po chodbách a predstavovala si čarokrásne slová Billa Nyea, že v závislosti od toho, ako naň chcete hľadieť, môžete svetlo opísať dvoma rozličnými spôsobmi: ako časticu *a* ako vlnu.

Tá predstava ma nadchla. Zároveň ma priviedla k myšlienke, či by sa aj vo mne nemohli skrývať dve – nie, celá kopa rozličných Elsie. Každá by bola navrhnutá, prispôsobená

a následne ušitá na mieru konkrétnemu človeku. Ukázala by som sa každému vo verzii, po ktorej túži, prahne a baží, a ľudia by mi to opätovali tým, že by im na mne záležalo.

Lahké ako fotónová facka.

Vtipné, že moja kariéra fyzicky aj zaliečacky sa začala zhruba v tom istom období. Že moje prvé stretnutie s konceptmi kvantovej mechaniky a moja súčasná práca ležia na tej istej priamke. Vlastne na nej ležia *obe* moje súčasné práce. Tá všedná, kde rozvíjam fyzikálne teórie, prečo sa malé molekuly zhlukujú ako protivné baby na obede, a zarábam za to prd makový. A tá druhá, kde...

No. Tá druhá, kde sa hrám na iných ľudí, je aspoň dobre platená.

„Strýko Paul sa nás znova pokúsi nahovoriť na trojku,“ varuje ma Greg. Ospravedlňujúco na mňa upiera smutné hnedé oči, no ja nezaváhám. Nestrúham otrávené grimasy. Zhnu-sene sa nestrasiem, keď si spomeniem na strýka Paula, jeho smradľavý dych a masťnú šticu vlasov na plešine, ktorá mi pripomína pubické ochlpenie.

Dobre, možno sa trošku strasiem. Zamaskujem to však úsmevom a profesionálnym: „Dobre.“

„Okrem toho,“ pokračuje, pričom si prečeše rukou strapaté kučery, „otcovi diagnostikovali intoleranciu na laktózu, no nechce sa vzdať mliečnych výrobkov. Možno sa vyskytnú nejaké...“

„Gastrointestinálne problémy.“ Pochopiteľne. Ani ja by som sa nechcela vzdať syra.

„A sesternica Izzy – je o nej známe, že vie byť fyzicky agresívna, keď ľudia nesúhlasia s jej názorom na literárnu hodnotu série *Súmrak*.“

Ožijem. „Je za alebo proti?“

„Proti,“ odvetí Greg pochmúrne.

Súmrak milujem ešte viac ako syr, ale viem sa zdržať prednášky, prečo sa Alice a Bella mali otočiť tej bande idiotov chrbtom a vyraziť v ústrety zapadajúcemu slnku.

Tím Bellice.

„Jasné.“

„Mrzí ma to, Elsie. Je to babkina deväťdesiatka. Bude tam celá rodina.“ Vzdychnie si, jeho dych sa v mrazivom vzduchu bostonského januárového večera zmení na biely dym. „S mamou sa nebude dať vydržať.“

„Neboj.“ Zazvoním na zvonček mestského domčeka Gregovej babky a čo najpovzbudivejšie sa na neho usmejem. Zaplatil mi, aby som sa vydávala za jeho priateľku, a dostane presne takú Elsie, akú chce vidieť: povzbudivú, áno, ale zároveň mierne panovačnú. Dominu, ktorá sa nerada oháňa bičom, no spraví to, ak bude treba. „Pamätáš si, čo robiť, ak budeš chceš odísť?“

„Dvakrát ťa štipnúť do lakťa.“

„Poviem, že mi nie je dobre, a vypadneme. A keď padne ponuka na trojku, dôrazne naznač, že mám kvapavku.“

„To strýka Paula neodradí.“

„Genitálne bradavice?“

„Hm. Možno?“ Pomasíruje si spánky. „Jediná dobrá vec na dnešku je, že príde aj môj brat.“

Stuhnem. „Jack?“

„Hej.“

Blbá otázka. Greg má iba jedného brata. „Nevravel si, že je preč?“

„Zrušili mu pracovnú večeru.“

V duchu zastonám.

„Čo je?“

Sakra, nezastonala som iba v duchu. „Nič.“ Usmejem sa a stisnem mu cez kabát ruku. Greg Smith je môj obľúbený

klient a postarám sa, aby dnešný večer prežil bez ujmy na zdraví. „Rodinu nechaj na mňa, dobre? Koniec koncov, platíš mi za to.“

Je to presne tak. A deň čo deň som vďačná, že som mu to nikdy nemusela pripomínať. Mnoho mojich klientov viac alebo menej otvorene nadhodilo, či neponúkam aj iné služby, napriek tomu, že Faux má jasne stanovené podmienky používania. Odkasľú si, poškriabu sa po brade a spýtajú sa: „Čo všetko to... prenajatie falošnej priateľky zahŕňa?“ Často ma láka pretočiť oči a nakopať ich do gulí, no snažím sa ich neuraziť, milo sa usmiať a odvetiť: „Sex *nie*.“

Zároveň – ak mám odpovedať na typické otázky, ktoré nasledujú – klientov nebozkávam, nedotýkam sa ich pohlavných orgánov, nevediem sugestívne rozhovory, nevyzliekam sa, neposkytujem anál ani orál, nerobím ich rukami, nohami ani čímkol'vek iným, čím by to šlo a ja o tom neviem. Nedomám im, aby na mňa močili, masírovali mi nohy a ani im nepomôžem a/alebo nedopustím, aby v mojej prítomnosti došlo z ich strany k orgazmu.

Niežeby na tom bolo niečo zlé: sexuálne služby sú legitímny druh práce a k ich poskytovateľom by sme sa mali správať s rovnakým rešpektom ako k balerínam, hasičom alebo burzovým maklérom. No keď som pred desiatimi mesiacmi odchádzala zo Severovýchodnej univerzity s doktorátom z teoretickej fyziky, myslela som, že teraz budem pracovať na adekvátne finančne ohodnotenej pozícii v akademickej obci. *Nečakala som*, že ako dvadsaťsedemročná budem platiť za vodu tým, že pomáham dospelým mužom vytvárať ilúziu partnerského života. A len sa na mňa pozrite, splácam študentské pôžičky falošnými rande.

Nechcem vám pokaziť náladu, no začínam sa domnievať, že život sa nie vždy vyvinie podľa vašich predstáv. Sladká ne-

vedomosť nemôže trvať večne: pripraví vás o ňu množstvo klientov, ktorí si vás najmú, aby budili dojem, že sú očarujúca, vyrovnaná, emocionálne dostupná ľudská bytosť schopná udržať si priemerne dlhý vzťah s rovnako vysokofunkčným dospelým, aby... Nuž, to býva rôzne. Nikdy som sa Grega neopýtala, prečo je Caroline Smithová taká posadnutá predstavou, aby mal jej tridsaťročný syn partnerku. Podľa útržkov rozhovorov zo smithovského kinematického univerza šípim, že to má niečo spoločné s obrovským majetkom, na ktorý príde reč po smrti rodinnej matriarchy, a že ak jej Greg zabezpečí prvé právnuča, stúpne šanca, že mu odkáže... neviem, diamantovú hadicu?

Boháči. Rovnakí ľudia ako my.

Gregova všetečná matka však nie je taká hrozná ako jeho brat a to z množstva dôvodov, na ktoré teraz nechcem myslieť. Úprimne, som rada, že môj cieľ je ona. Znamená to, že keď sa vchodové dvere sídla rodiny Smithovcov otvoria, môžem sa sústrediť iba na ňu: neprívetivú ženskú so srdcom z kúska umelej hmoty, ktorej sa podarí vtisnúť nám vzdušné bozky, postrapatiť Gregovi vlasy a strčiť nám do rúk dva plné poháre vína naraz.

„Ako ide finančníctvo, Greg?“ spýta sa Caroline svojho syna. Greg vypije polovicu pohára na jeden glg, zrejme preto, že som ho už počula, ako vysvetľuje, že v skutočnosti v oblasti finančníctva nepracuje. Minimálne štyrikrát. „A čo ty, Elsie?“ dodá, ani nečaká na odpoveď. „Ako sa ti darí v knižnici?“

Podľa pravidiel aplikácie Faux klientom neprehrádzam nič osobné – ako sa volám celým menom, kde pracujem, čo si v skutočnosti myslím o koriandri (ak radi žeriete mydlo, super). A to je v podstate to, o čo pri práci falošnej priateľky ide. Spočiatku mi prišlo podozrivé, že by niekto v ére Tinderu

a Pornhubu platil za falošné rande a že by za to platil *mne* – tuctovej Elsie Hannawayovej z krajiny tuctovosti. S tuctovou výškou. S tuctovými hnedými vlasmi a očami. S tuctovým nosom, zadkom, rukami, nohami, prsami. Peknej, hej, ale tak tuctovo, nevýrazne. A predsa sa ukázalo, že moja tuctová tuctovosť je ako prázdny papier. Prázdne plátno, ktoré čaká na obraz. Zrkadlo, ktoré odráža len to, čo mu ostatní ukážu. Bal látky, z ktorého si každý môže ušiť... no. Myslím, že všetci chápu, kam tými metaforami mierim.

Elsie, ktorú chce vidieť Caroline Smithová, dokáže zapadnúť k ľuďom, ktorí používajú slovo *letovať*, nie je taká výnimočná, aby si ulovila niekoho lepšieho ako Greg, a postará sa o jej syna, ktorého možno ako matka miluje, no neobťažuje sa ho spoznať. Knihovníčka z oddelenia pre deti znelo ako skvelé falošné zamestnanie. Hľadať po fórach roztomilé historky je celkom sranda.

„Dnes som v našom najlepšom výtlačku *Matildy* našla tri rybičkové cereálie,“ odvetím s úsmevom. *Alebo niekto z Redditu s nickom iluvbigbooks ich tam našiel.*

„Tak tým si ma naozaj *pobavila*,“ vyhlási Caroline bez toho, aby sa zasmiala, usmiala či prejavila akúkoľvek inú stopu pobavenia. Potom sa nakloní bližšie a pokračuje šeptom, akoby nás jej syn, ktorý stojí pol metra odo mňa, nepočul. „Sme *veľmi* radi, že si prišla, Elsie.“ Domnievam sa, že „sme“ zahŕňa Gregovho otca, ktorý mlčky stojí vedľa nej a hádže si do úst tri kocky syra naraz, pričom sa neprítomne usmieva ako niekto, kto sa už od deväťdesiateho deviateho od všetkých dištancuje. „Gregory nám robil *veľmi* veľké starosti. Ale teraz je s tebou a nikdy nebol šťastnejší.“ *Nebol?* „Gregory, daj si záležať, aby si dnes strávil veľa času s babičkou. Izzy polaroidom fotí fotky, ktoré jej pred odchodom podaruje – uisti sa, že budeš *na všetkých*.“

„Postarám sa o to, pani Smithová,“ sľúbim a oviniem ruku okolo Gregovej. Ten sľub mi vydrží pätnásť sekúnd, po koniec pompéznej chodby. Greg do seba hodí zvyšok vína, ukradne si dva gly z môjho, dramaticky zašepká: „Uvidíme sa o desať minút,“ a zamkne sa v kúpeľni.

Zasmejem sa a nechám ho tak. Cítim potrebu ochraňovať ho – dosť na to, aby som porušila pravidlá Fauxu a súhlasila, že s ním pôjdem na ďalšie falošné rande, dosť na to, aby som ho bránila pred zlodejmi, pirátmi a jeho širšou rodinou. Možno je to tým, že prvá veta, ktorá z neho spanikárene vypadla, znela: „Mama stále dobiedza, prečo nemám priateľku,“ a nasledovalo po nej zdráhavé a vyčerpané vysvetlenie, *prečo* k tomu v dohľadnom čase nedôjde – vysvetlenie, ktoré mi bolo až pridobre známe. Možno je to tým, že Greg vždy vyzerá tak, ako sa ja cítim: unavene a na konci svojich síl. V inej realite by sme boli najlepší priatelia, ktorých spojila skutočnosť, že výstelku ich žalúdkov onedlho zmasakrujú stresové žalúdočné vredy.

Zamierim do prázdnej kuchyne, vklznem dnu a zahľadím sa na červenú špirálu, keď do umývadla vylejem zvyšok pohára. Plytvanie. Nemala som ho prijať, ale ľudia by sa vypytovali a mne sa nechce vysvetľovať, že alkohol je nebezpečný glykemický terorista a môj úbohý pankreas *nevyjednáva* s... „Nechutilo?“

Nadskočím. A zapíšťim. A takmer pustím pohár, ktorý pravdepodobne stál viac ako moje vysokoškolské štúdium.

Myslela som, že som sama. Nebola som sama? *Bola* som sama. V miestnosti však stojí aj Gregov starší brat a s prekříženými rukami sa opiera o mramorový kuchynský pult. Sleduje ma jedinečnými, ako vždy nečitateľnými dvojfarebnými očami. Stojím medzi ním a jediným vchodom – buď som ho prehliadla, alebo ohol časopriestorové kontinuum.

Alebo som si ho pomýlila s chladničkou. Koniec koncov, veľkosť by sedela.

„Je všetko v poriadku?“ spýta sa.

„To... hej. Áno, prepáč. Len...“ Prinútim sa usmiať. „Ahoj, Jack.“

„Ahoj, Elsie.“ Vysloví moje meno, akoby mu bolo známe. Ako prvé slovo, ktoré sa v živote naučil. Ako niečo, čo mu je prirodzené, nie len skupina samohlások a spoluhlások, ktorú doteraz v podstate nemal dôvod používať.

Prirodzene, že sa neusmieva. Teda *usmieva sa*, ale nikdy nie na mňa. Kedykoľvek sme v tej istej miestnosti, pôsobí ako impozantná a strohá výšková budova, ktorá s obľubou ohŕňa nos nad tým, ako nie som pre Gega dosť dobrá.

„Vino ti nechutilo?“

„O to nejde.“ Nervózne zažmurkám. Na predlaktí má tetovanie, ktoré mu vykukuje spod vyhrnutého rukáva košele. Pretože *samozrejme*, že má na sebe džínsy a kockovanú košeľu, aj keď sme podľa pozvánky mali prísť v poloformálnom oblečení.

Ale je to Jack Smith. Môže robiť, čo sa mu zachce. K takým absurdným bicepsom ako tie jeho možno býva pribalené povolenie. Alebo ho dostal ako pečiatku na modrú štvrtinu praveho oka, tú, čo pri jeho gaštanových dúhovkách priam kričí.

„Vino bolo skvelé,“ poviem, keď sa spamätám. „Ale mala som v ňom muchu.“

„Naozaj?“

Neverí mi. Nevie, ako to viem, ale viem to. A on vie, že to viem. Vidím to – nie, *cítim to*. Po krížoch sa mi rozľahne tekuté, iskrivé, teplé mravčenie. *Dávaj si pozor, Elsie*, vraví. *Nechá ťa zatknúť za zločin proti hroznu. Stráviš zvyšok života vo federálnej väznici. Bude ťa raz týždenne navštevovať a škaredo na teba zazeráť cez plexisklo.*

„Izzy ťa určite hľadá,“ poznamenám, dúfajúc, že sa ho zbavím. „Je hore.“

„Ja viem,“ odvetí, no *nezamieri* hore. Len ma sleduje – pozorne, pokojne, akoby poznal nejaké moje tajomstvo. Že zubnú niť používam maximálne raz týždenne. Že nechápem, čo je Dowov-Jonesov index, aj keď som si prečítala stránku na Wikipedii. Iné, desivejšie, *temnejšie* veci.

„Prišiel si aj s priateľkou?“ nadhodím do ticha. Raz si na rodinné stretnutie niekoho priviedol. Geologičku. Najkrajšiu ženu, akú som kedy videla. Sympatickú. Dokonca aj vtipnú. Želám si, aby som mohla povedať, že bola mimo jeho ligy.

„Nie.“

Znova ticho. Znova zízanie. Usmejem sa, aby som zatajila, ako agresívne škripem zubami. „Dávno sme sa nevideli.“

„Naposledy v septembri.“

„Och, vlastne hej. Zabudla som.“

Nezabudla som. Pred dneškom som Jacka stretla dvakrát, akože pri dvoch príležitostiach, najprv pri jednej a potom pri druhej a obe sa mi vryli do mozgu asi rovnako príjemne ako kúsok špenátu medzi stoličky.

Prvý raz sme sa videli na Gregovej narodeninovej večeri, kde sme si s Jackom podali ruky a on napäto prikývol, celý večer na mňa vrhal dlhé, skúmané pohľady a potom som počula, ako sa zvedavým, klamne nenúteným tónom, z ktorého mi po chrbte prebehli divné zimomriavky, Grega spýtal: „Ako ste sa spoznali?“ a „Koľko ste už spolu?“ a „Je to vážne?“

Takže Jack Smith ma nemusel. Okej. Fajn. Veď dobre.

A potom sme sa stretli znova. Koncom leta na rodinnej bazénovej párty, kde som nešla do bazéna. Pretože pumpu v bikinách neschovám.

Nehanbím sa za to, že som diabetička. Mala som na zmierenie sa s hyperaktívnym imunitným systémom, ktorý až príliš veselo ničí dôležité bunky, takmer dve desaťročia. No reakcie na zistenie, že musím svojmu telu pravidelne dodávať inzulín, vedia byť nepredvídateľné. Keď ma diagnostikovali (ako desaťročnú, po záchvate v školskej telocvični, vďaka ktorému mi prischla krutá, no nie práve nápaditá prezývka Trasarítka), vypočula som si rozhovor, ktorí moji rodičia šepotom viedli za závesom medzi nemocničnými posteľami.

„A teraz ešte aj toto.“ Mama znela vyčerpane.

„Ja viem.“ Otec znel rovnako. „Jasné, že to muselo prísť. Lancea vyhodí zo školy. Lucasa skôr či neskôr zavrú, pretože sa chodí biť na parkovisko pri Walmarte. Samozrejme, že naše jediné bezproblémové dieťa príde *s niečím takýmto*.“

„Ona za to nemôže.“

„Nie.“

„Ale bude to drahé.“

„Hej.“

Nevyčítala som im to: môj brat Lance z tej školy vyletel (a teraz pracuje ako elektrikár a žije si ako kráľ) a Lucasa zatkli (ale pri Shake Shack a za prechovávanie drog, ktoré sú teraz legálne). Mama s ocom boli unavení a vyčerpaní. Mierne chudobní. Dúfali, že si budú môcť dať na chvíľu pauzu a pre zmenu bude život ľahký, a mňa úprimne mrzelo, že som im to pokazila. Takže som sa im to rozhodla vynahradiť snahou, aby boli moje zdravotné problémy – a akékoľvek iné problémy – čo najmenej badateľné.

Zistila som, že som ľuďom sympatickejšia, keď nie som po emocionálno-energetickej stránke náročná.

To preto som na tej bazénovej párty namiesto plávania sedela na deke a so starostlivo nacvičeným úsmevom na tvári som si pochutnávala na koláči. To preto som neodhadla

množstvo skonзумovaných sacharidov a potrebného inzulínu. A preto som sa nadopovaná glukózou, s rozmazaným videním a rozbúšeným srdcom tackala po trávniku smithovskej prímorskej idylky a snažila sa spomenúť si, kam som dala telefón, aby som si mohla upraviť dávku, a...

Nakráčala som priamo do Jacka.

Doslova. Nevidela som ho a vrazila som do jeho hrude ako do obrovskej čiernej diery. Čo nebola. Akože čierna diera. Obrovská, to hej.

„Elsie?“ *Ugh*. Jeho *blas*. „Si v poriadku?“

„Hej. Hej, som...“ *Budem vracať*.

Chytil ma za líce, prešiel pohľadom po mojej tvári. „Mám zavolať Grega?“

„Nemu...“ Hlavu mi preťala bolesť.

„Idem po Grega.“

„Nie, *nechod'* po Grega, prosím.“

Zamračil sa. „Prečo?“

„Pretože...“ *Pretože o dobré falošné priateľky sa netreba starať. Usmievajú sa, nemajú vyhranené názory na koriander a nikdy, nikdy vás neodtiahnu od bazénovej párty*. „Mohol by si... potrebujem ísť do kúpeľne a... potrebujem mobil...“

Vzápätí som s kabelkou v lone sedela v kúpeľni, ktorá vyzerala ako luxusné kúpele. A rada by som povedala, že si nepamätám, ako som sa tam dostala, ale matne si spomínam, ako ma dvíhajú silné ruky, ako sa v ich náručí vznášam ako vták, ako cítim na spánku teplý dych a mrmlané slová, ktoré mi neutkveli v pamäti.

Takže toto je to, čo sa, bohužiaľ, stalo. Bol Jack milý a nápomocný? Jasný. Veril historke, že nechcem otravovať Grega svojimi migrénami, ktorú som si neskôr vymyslela? Vzhľadom na jeho skeptický, chladný a neoblomný výraz zrejme nie. Možno ma podozrieva, že beriem drogy. Možno sa bojí,

že slabými génmi s náchylnosťou na bolesť hlavy pošpiním smithovskú pokrvnú líniu. *Určite* je presvedčený, že jeho brat má na viac.

Na tom však nezáleží. Jack nie je môj cieľ – môj cieľ je jeho matka. Čo je dobré, pretože nemám najmenšieho poňatia, akú Elsie chce vidieť Jack.

Niečo také sa mi ešte nestalo. Som majsterka vo všímaní si drobných náznakov, ale Jack – nula bodov. Neviem, čo zdôrazniť, čo potlačiť, čo zatajiť a čo predstierať, akú osobnosť obetovať na jeho oltári. Akoby sa ma snažil rozlúsknuť bez toho, aby ma zmenil – a to nie je možné. Tak to s ľuďmi nefunguje, v mojom prípade nie.

Takže keď sa trochu všetečne spýta „Ako ide život, Elsie?“, ja sa čo najneutrálnejšie usmejem.

„Ako vždy. Skvelo.“ *Pre zmenu sa ti nechystám odpadnúť do náručia.* „Čo ty? Ako sa ti darí v práci?“ Greg spomínal, že učí telesnú. Neprekvapuje ma to, keďže má postavu ako niekto, kto má na aute nálepku s nápisom CrossFit a číta pri pití proteínových šejkov články o silovom trojboji. Ostatní Smithovci sú štíhli, neduživí a hnedovlasí. A potom tu je táto kopa tehál s pieskovými vlasmi, o hlavu vyššia ako jeho najvyšší príbuzný, s maskulínnymi črtami, kam oko dovidí, a výrazným hlbokým hlasom. Moja teória znie takto: prepracovaná sestrička a zámerna detských postieľok. „V škole všetko pohode?“

Neurčito zavrčí. „Nezabil som žiadneho študenta. Zatiaľ.“

Tak toto je konštatovanie, s ktorým sa až prekvapivo dokážem stotožniť. „To mi znie ako dobrá vec.“

„Mne nie.“

Doriti. Pobavil ma. „Prečo máš chuť zabíjať ich?“

„Sťažujú sa. Nečítajú sylaby.“ Sylaby na telesnú? Náš telocvikár mal študijný plán, ktorého pointou bolo zahanbiť

nás, že nedokážeme vyliezť po lane. Tomu vravím pokrok vo vzdelávaní. „Klamú.“

Prehltne. „O čom?“

„O mnohých veciach.“ Zalesknú sa mu oči, šklbne mu perami, jeho ramená sa pod košelou nagnú a...

Kedysi som si myslela – nie, bola som *presvedčená*, že svetlovlasí chalani nie sú príťažliví. Základka? Všetci šli po Legolasovi, ale ja som bola do Aragorna. Buzzfeedové kvízy *Z ktorého rodu z Hry o tróny si?* Nikdy nie Targaryenovci. Štve ma, že sa pozriem na Jacka Smitha, na jeho peknú čelusť, pekné líčne jamky a pekné ruky a pokladám ho za príťažlivého.

Možno by som sa naňho skrátka nemala pozerieť. Hej, výborný plán.

„Ospravedlň ma,“ poviem slušne. „Greg ma určite hľadá.“ Otočím sa, ešte než mi stihne odpovedať, a okamžite mám pocit, akoby sa mi podarilo uniknúť z gravitačnej singularity.

Uf.

Obývačku nájdem o pár zákrut doľava a doprava. Je veľká, no plná ľudí, pekná, no preplnená námorníckymi scenériami a agresívnym koženým nábytkom. Strávim niekoľko minút uisťovaním Gregovej tety, že sa s ňou pred výberom občerstvenia na svadbu poradíme; tvárim sa, že si nevšímam, ako si strýko Paul pri pohľade na mňa oblizne pery; priateľsky sa pobavím s celou škálou bratrancov a sesterníc o počasí, doprave a nesprávnych názoroch na *Súmrak*. Oslávankyňa si pri kozube otvára darčeky a vraví jednej zo svojich neviest: „Kupón na bahenný kúpeľ? Aké milé. Aspoň zistím, aké to bude, keď ma spustia do hrobu a vy sa pobijete o moje peniaze.“

Celá ona – Millicent Smithová mi pri našom prvom stretnutí položila ruky na plecía a vyhlásila: „Mať deti bola najväčšia chyba môjho života.“ Jej najstarší syn stál hneď vedľa nej.

Zatiaľ som nedospela k názoru, či je zlomyseľná ježibaba alebo má iba neúmyselne kruté poznámky. Tak či onak, je to môj obľúbený člen rodiny.

S úsmevom znova odídem a skončím pri doske s rozohranou partiou go v kúte. Stojí tam od mojej prvej návštevy a drevené štvorčky a porcelánové kamienky sa bijú s ostatnými dekoráciami v plážovom štýle. Greg sa rozpráva s otcom a ja začnem premýšľať, či sa pomaly nepoberieme. Musím oznámkovať tridsaťtri prác na tému vibrácie, vlny a optika, pri ktorých určite zatúžim po rýchlej smrti. Potom musím spísať test na hodinu úvodu do materiálnych vied. A, samozrejme, pripraviť sa na pohovor. Chcem – nie, *musím* ho zvládnuť. Nemôžem spraviť žiadnu chybu, pretože ma vyslobodí z večerov na falošných rande a dní mailovania s adresou sexxy.chad.420@hotmail.com o tom, či nemusí prísť na skúšku z úvodu do fyziky, pretože jeho činčila má alergiu na lepok. Svoj prejav si budem musieť prejsť minimálne jedenásťkrát, presne ako počet dimenzií, ktoré podľa M-teórie, môjho obľúbeného rozšírenia strunovej...

„Hrávaš?“

Strhnem sa. *Znova*. Na opačnej strane dosky stojí Jack a upiera na mňa tmavé oči. Sú tu všetci jeho príbuzní, tak prečo mrhá vzácny čas s rodinou na obťažovanie bratovej falošnej priateľky?

„Elsie?“ Moje meno, znova. Vyslovené tak, akoby ho vesmír stvoril iba preňho. „Pýtal som sa, či hrávaš.“ Znie pobavene. Neznášam ho.

„Och. Ehm, trochu.“ Mierne povedané. Go je šialene komplikované a brutálne komplexné – čo znamená, že sa mu vo voľnom čase s obľubou venuje mnoho fyzikov. „A ty?“

Jack neodpovie. Namiesto toho pridá niekoľko bielych kamienkov.

„Och, nie.“ Pokrútim hlavou. „Niektu tu má rozohranú partiu. Nemôžeme...“

„Môžu byť čierne?“

Ani nie. Ale zahryznem si do jazyka, váhavo vezmem kamienky a rozložím ich. Moja pýcha zvädza tichý boj s pudom sebazáchovy: nechcem zatajovať svoje skúsenosti a nechať Jacka vyhrať, ale je dosť možné, že ak prehrá, premení sa na bizóna chrliaceho oheň a spečie nosnú stenu. Netúžim zomrieť zavalená s Jackom Smithom a jeho strýkom, ktorý je posadnutý trojkami.

„Ako sa má Greg?“ prehodí.

„Je tam, s vaším bratrancom,“ podotknem neprítomne, zatiaľ čo sledujem, ako ukladá kamienky. Má absurdne veľké ruky. Zároveň nimi pohybuje ladne a to nedáva zmysel. Čo ešte nedáva zmysel? Pri stole sú dve stoličky, ale my nesedíme.

„Ale *ako* sa má?“

Podľa mojej skromnej skúsenosti sa súrodenci prinajlepšom tolerujú a prinajhoršom si vyplývajú do vlasov žuvačky. (Mne. Vyplývajú ich do vlasov *mne*.) Ale Jack a Greg si sú blízki – z nepochopiteľných dôvodov, keďže Greg je ako zosobnenie hnutia Sturm und Drang v podobe roztržitého sympaťáka, zatiaľ čo Jack... nie som si istá, ako opísať Jacka. Štipka zlého chlapca, zrnko tajomna, lyžička elegancie. A náznak hladu, surovosti, hrubosti. Vo všeobecnosti vyzerá, že je v pohode. Až príliš v pohode, aby *bol* v pohode. Akože štýlom, že na strednej šiel namiesto školského plesu na výstavu niekoho s Guggenheimovým štipkom, a aj tak ho na tom plese korunovali za kráľa.

Jack pôsobí rezervovane. Nezaujete. Prirodzene sebavedome. Charizmaticky, no takým zvláštne tajomným a neprístupným spôsobom.

No záleží mu na Gregovi. A Gregovi záleží na ňom. Poču-la som ho povedať – na vlastné uši –, že Jack je jeho „najlepši

kamoš“ a niekto, komu „môže dôverovať“. A vypočula som si to bez toho, aby som podotkla, že svojmu *najlepšiemu kamošovi* Jackovi zase až tak *nedôveruje*, keďže inak by mu povedal, že spolu vlastne nechodíme, pretože som mu ako jeho falošná priateľka oporou.

„V pohode. Prečo sa pýtaš?“

„Keď sme sa minule rozprávali, znel, že ho Woodacre dosť stresuje.“

Že ho stresuje... čo? Mala by som o tom ako Gregova priateľka vedieť? „Ach, jasné,“ zaklamem. „Trošku.“

„Trošku?“

Sústredím sa na kamienky. Nevyhrávam tak rýchlo, ako som čakala. „Zlepšuje sa to.“ Všetko sa časom zlepší, no nie?

„Naozaj?“

„Veľmi.“ Oduševnene prikývnm.

Aj on prikývne. Menej oduševnene. „Naozaj?“

Jackovi go celkom ide. Ako je možné, že som s ním ešte nevytrela podlahu? „Naozaj.“

„Myslel som, že vyráža o pár dní. Čakal by som, že bude dosť mimo.“

Zmeraviem. Možno som sa mala Grega spýtať, čo má nové. „Och, hej, pravda. Keď to teraz spomínaš...“

„Osviež mi pamäť, Elsie.“ Pristúpi o krôčik bližšie k doske a sklopí zrak na mňa. Nie som nízka. *Odmietam* sa cítiť nízka. „Čo je Woodacre?“

Doriti. „No...“ pokúsim sa vystrúhať pobavený výraz, „predsa Woodacre.“

Jack na mňa vrhne pohľad, že mám prestať odrbávať. „To nebola odpoveď.“

„Je to...“ Odkašlem si. „Niečo, na čom Greg pracuje.“ Čo všetko viem o Gregovej práci? Je dátový vedec. „Nepoznám detaily. Má to niečo spoločné s tou jeho komplikovanou ve-

dou. „Prihlúplo sa usmejem, akoby som nezasvätila život budovaniu komplexných matematických modelov, ktoré majú odhaliť pôvod vesmíru. Pichne ma z toho pri srdci.

„S komplikovanou vedou?“ Jack si ma prezerá, akoby zo mňa zlupoval šupku a čakal, že nájde zhnitý banán.

„Hej. Ľudia ako my dvaja by to nepochopili.“

Zamračí sa. „Ľudia ako my dvaja.“

„Hej. Veď vieš.“ Neprerušujem očný kontakt a pološím ďalší kamienok. „Samé čísla a...“

Sklapnem. Siahli sme k tomu istému štvorčeku. Moje prsty sa obrú o Jackove a po ruke mi prebehne niečo elektrické a nepísateľné. Čakám, že sa odtiahne, ale on to neurobí. Aj keď som na rade *ja*. Nebola som na rade *ja*? Som si pomerne istá...

„No toto, remíza.“

Šklbnem rukou späť k sebe. Stojí pri mne Millicent a hľadí na dosku. Nasledujem jej pohľad a takmer zalapám po dychu, pretože... má pravdu.

Práve som *nerozbila* Jacka Smitha.

„Už dávno sa nestalo, že by Jack nevyhral,“ dodá Millicent so spokojným úsmevom.

Už dávno sa nestalo, že by som nevyhrala ja. Dopekla, to bolo čo? Pozriem na Jacka – stále ma sleduje, stále sa mračí, stále ma mlčky odsudzuje. Dostanem okno. Spanikárím a vyhrknem prvé, čo mi napadne: „V go je viac platných pozícií ako atómov v známom vesmíre.“

Odrfrknutie. „To mi niekto pripomína prakticky od plienok.“ Millicent vrhne prešibaný pohľad na Jacka, ktorý *stále. Hladí. Na. Mňa.* „Veľmi sa k sebe s Elsie hodíte. Ale aj tak by mala podpísať predmanželskú zmluvu, srdiečko.“

Význam jej slov mi nedocvakne hneď. No keď sa to stane, celá očerveniem. „Och, nie. Pani Smithová, ja... ja chodím s Gregom. Vaším *druhým* vnukom.“

„Určite?“

Čože? „No... áno. Samozrejme.“

„Nevyzerá to tak.“ Mykne plecami. „Ale čo ja o tom viem? Som deväťdesiatročná ježibaba, ktorá sa bude váľať v bahne.“ Sledujem, ako sa odšuchce k stolu s jednohubkami. Potom sa s nervóznym smiechom otočím k Jackovi.

„Vau. To bolo...“

Stále hľadí. Na mňa. S kamennou tvárou. Uprene. Sektorálne heterochrómne. Akoby som bola niečo zaujímavé, veľmi zaujímavé, veľmi, *veľmi* zaujímavé. Otvorím ústa, aby som sa ho spýtala, čo sa deje. Aby som požiadala o odvetný zápas na život a na smrť. Aby som ho požiadala, nech prestane rátať póry na mojom nose. A vtedy...

„Úsmev!“

Švihnem hlavou a oslepí ma blesk Izzinho polaroidu.

„NAŠI BUDÚ MAŤ O MESIAC VÝROČIE A TO BY MAL BYŤ POSLEDNÝ RAZ, ČO ŤA BUDEM POTREBOVAŤ.“ Greg zapne pravú smerovku a zahne na parkovisko pred mojou bytovkou. „Potom poviem mame, že si sa so mnou rozišla. Prosil som Ťa, aby si to nerobila. Zaspieval som ti serenádu. Kúpil som ti toľko plyšákov, čo sám vážim – a všetko márne.“

Súcitne prikývнем. „Máš zlomené srdce. Si príliš zdrvený, aby si si niekoho hľadal.“

„Možno si zostavím rozchodový playlist na Spotify.“

„Alebo si dáš nafarbiť vlasy.“

Vystrúha grimasu. Zasmejem sa, a keď auto zastane, opriem sa o dvere na strane spolujazdca a zahľadím sa na jeho profil zaliaty žltým svetlom. „Povedz jej, že som Ťa podviedla s kuriérom z Woltu. Dovolí ti utápať sa v žiali dlhšie.“

„Geniálny nápad.“

Rozhostí sa ticho a ja sa zamyslím nad Gregovou situáciou. Dôvodom, prečo potrebuje falošnú priateľku. S čím sa zveril *mne*, cudziemu človeku, a nie vlastnej rodine. Akí sme si podobní. „Keď sa toto celé skončí a budeš potrebovať... a budeš sa *chcieť* s niekým porozprávať. S kamarátkou. Rada by som...“

Úprimne sa usmeje. „Ďakujem, Elsie.“

Ešte ani poriadne nevystúpim z auta. Pod podpätkom mi zachrapčí ľad, keď sa otočím. „Och, Greg?“

„No?“

„Čo je Woodacre?“

Zastoná. Oprie si hlavu o opierku. „Je to pobyt venovaný tichej meditácii, na ktorý nás donútil ísť šéf. Odchádzame zajtra – štyri dni bez kontaktu s okolitým svetom. Žiadne maily, žiaden Twitter. Šéfa inšpiroval newsletter z Goopu.“

Och. „Takže to nemá nič spoločné s... komplikovanou vedou?“

Venuje mi zúfalý pohľad. „Práve naopak. Prečo?“

„Och...“ Zatvorím oči. Do mozgu sa mi zakliesnia pazúry hanby. „Len tak. Pekný večer, Greg.“

Zatvorím dvere auta, chabo zamávam a vpustím do plúc mrazivý vzduch. Na oblohe sa trbliece Polárka a ja si spomeniem na zajtraší pracovný pohovor.

Čo tam po tom, že som zo seba dnes večer urobila idiota pred Gregovým prudko fackovateľným bratom. S trochou šťastia už Jacka Smitha nikdy v živote neuvidím.

2

ŠTIEPENIE JADRA

Od: sexxy.chad.420@hotmail.com

Predmet: Re: Re: Re: Moja činčila

Zdravím, doktorka H.,
viem, že Vám na lepkovej alergii Hryzkala McHryzáka
nezáleží, ale čo takto skutočnosť, že ma včera
večer zatkli za šoférovanie pod vplyvom alkoholu?
Ospravedlní ma to z polsemestrálnej skúšky z úvodu
do fyziky?

S pozdravom

Chad

.....
Od: McCormackE@umass.edu

Predmet: nemozem prist na hodinu

pripajam fotku zvratkov z rana

Emmett

.....

Od: Dupontova.Camilla@bu.edu

Predmet: Úvaha o Kupcovi benátskom

Dobrý deň, doktorka Hannadayová,
chcela by som sa spýtať, či by ste mi neposkytli krátku spätnú väzbu k mojim úvahám o význame olovenej skrinky. V prílohe posielam wordový dokument.

S pozdravom

Cam

.....

Od: michellehannawayova5@gmail.com

Predmet: ELSIE OZVI SA MI TVOJI BRATIA ZASE VYVADZAJU
A POTREBUJEM POMOC VCERA VECER SOM TI VOLALA
A NEDVIHALA SI

[správa nemá obsah]

.....

Od: Monica.Saltova@mit.edu

Predmet: Pohovor na Massachusettskom technologickom
inštitúte - pozícia člena katedry

Vážená doktorka Hannawayová,
rada by som ešte raz zopakovala, ako ma teší, že sa s Vami
stretnem na pohovore na pozíciu člena katedry fyziky

s možnosťou získania definitívy tu na Massachusettskom technologickom inštitúte. Váš životopis na nás urobil veľký dojem a momentálne sa rozhodujeme medzi Vami a ďalším kandidátom. Výbor a ja sa tešíme na našu dnešnú neformálnu večeru v reštaurácii Miel pred zajtrajším pohovorom v areáli školy.

Ak by to bolo možné, rada by som sa s Vami stretla o pár minút skôr na krátky rozhovor. Chcela by som Vám objasniť niekoľko detailov.

S pozdravom

Monica Saltová, PhD.

Wentworthov technologický inštitút

Massachusettský technologický inštitút,

vedúca katedry fyziky

Srdce mi nadšene poskočí.

Položím čaj na kuchynský stôl a kliknem na Odpovedať, aby som Monicu Saltovú uistila, že áno, jednoznačne, *samo-zrejme*, prídem kamkoľvek a kedykoľvek chce, dokonca aj na pláne Mordoru o štvrt' na tri ráno, pretože drží v rukách kľúč k mojej budúcnosti. No len čo položím ruku na myš, z dlane mi do ruky vystrelí mučivá bolesť.

Zapištim a vyskočím zo stoličky. „Doriti, čo...“

„Kde je? *Kde je?*“ Do kuchyne sa vtacká moja spolubývajúca v jednodielnom pyžame a s maskou na spanie s Noamom Chomskym na čele. A bláznivo sa oháňa plastovou bejzbalkou. „Vypadni, inak volám políciu! Toto je nedovolené vniknutie!“

„Cece...“

„Priestupok a ťažký zločin! Budeš zadržaný za ublíženie na zdraví! Moja sesternica tento rok končí právo a vytlačie z teba *milióny* dolárov...“

„Cece, nikto tu nie je.“

„Och.“ Ešte niekoľkokrát mávne bejzbalkou a ospalo zamurká. „Tak prečo kričíme?“

„Možno to má *niečo* spoločné s tým, že tvoj dikobraz sa vydával za moju myš.“

„Ježko. Vieš, že je to ježko.“

„Hej?“

Zívne a hodí bejzbalku do svojej izby. Minie a bejzbalka sa neškodne odrazí od doničenej linoleovej podlahy. „Ježkovia sú menší. Rozkošnejší. Pichliačovejší. A ten náš sa volá Elizajež Bennetová. Tak sa dikobrazy zvyčajne nevolajú.“

„Jasné. Prepáč.“ Priviniem si ruku k hrudi. „Len som bola mimo z tej brutálnej bolesti.“

„V pohode. Elizajež je nežná duša, odpustí ti.“ Cece ju zdvihne. „No? Odpustiš Elsie, že si pomýlila tvoj druh?“

Vrhnem škaredý pohľad na Elizajež a ona na mňa víťazoslávne uprie prenikavé očka. Zlomyselná živá ihelnička. *Osmážim si ťa na cibuli*, naznačím.

Prisahám, ako je Boh nado mnou, že sa mierne naježí.

„Kde si bola včera večer?“ spýta sa Cece, ktorá si našu medzidruhovú vojnu našťastie nevšimla. Premýšľam, čo o mne vypovedá, že moja najlepšia kamoška má za najlepšieho kamoša ježka. „Faux? S tým Gregom?“

„Hej.“

„Ako to šlo?“

„Dobre.“ Zrazu si spomeniem, že som Jacka Smitha *nerozbila* ako vajce. „Teda v pohode. Čo ty?“

Dali sme sa s Cece na falošné randenie počas finančne a emocionálne temného obdobia našich životov: na magisterskom. Ostali mi dva páry neladiacich ponožiek, žila som na teorémach výpočtovej kozmológie a instantných cestovních. S odstupom času by sa dalo povedať, že som si takmer

privodila skorbut. No v istú temnú a búrlivú noc, keď som premýšľala, či nepredám srdcovú chlopňu, mi môj bývalý kamoš J. J. poslal link na stránku s info, že Faux hľadá nových zamestnancov. Pripojil k nemu smejúci sa smajlík, ktorému z kútikov očí vychádzajú slzičky, a stručné: *Aha! Skoro ako my na bakalárskom!*

Zamračila som sa, ako som to často robila, keď som si spomenula na J. J.-ovu existenciu, a neodpovedala. Všimla som si však, že hodinová sadzba nie je na zahodenie. A keďže som ako pedagogická asistentka prednášala o viacrozmer-
ných integráloch, utvárala si názor na slučkovú kvantovú gravitáciu a snažila sa nepreplieskať členov svojej čisto mužskej študijnej skupiny za to, že neustále usudzovali, že by som im mala variť kávu, zrazu som sa pristihla, že si zakladám profil. Idem na pohovor. Stretávam sa s prvým klientom – nemožným dvadsaťročným chalanom, ktorý ma s prosebným pohľadom požiadal: „Mohla by si sa tváriť, že si rovnako stará ako ja? A z Kanady? Stretli sme sa ako ôsmaci v letnom tábore a voláš sa Klarissa, s K. A ak sa niekto opýta, *nie som panic.*“

„Myslíš si, že sa to niekto opýta?“

Zamyslel sa. „Ak nie, mohla by si to nejako prirodzene naznačiť?“

Ukázalo sa, že to nebolo *až také* zlé, takže som navrhla Cece, nech to vyskúša aj ona. Prisahám, nie preto, že by som ju potajomky neznášala. Len to bolo jediné, čo mi napadlo, keď som si uvedomila, že sme obe urobili fakt blbé kariérne rozhodnutia (t. j. šli do akademickej obce). Sme prekvalifikované a trieme biedu – ako vidieť na príklade nášho úbohého bytu s odhalenými káblami a desivými pavúkmi, ktoré vyzerajú ako sršne skrížené s krabmi. Keby sme mali sitkomovú partiu kamošov, zavolali by sme ju na spoločnú likvidáciu

azbestu. No sme tu iba my. A ten na poslednú chvíľu zažehnaný skorbut.

„No.“ Ukradne mi šálku s čajom a sadne si na pult. Dovolím jej to: po čistých mukách z tisícky pichliačov kofeín nepotrebujem. „Poslali ma k takému týpkovi.“

„Čo má za problém?“ Tým myslím: *Aká hlboko zakorenená a páľčivá trauma vytiahla toho chudáka z pravekých močiarov a prinútila ho vysoliť kopu peňazí za ilúziu partnerského života?*

„Bol to jeden z tvojich.“

„Jeden z mojich?“

„Vedec.“

Cece je lingvistka a dokončuje doktorát na Harvardovej. Spoznali sme sa, keď sa jej predchádzajúci spolubývajúci odsťahoval: podľa všetkého mu Elizajež rozhrýzla boxerky. A podľa všetkého nie je vyrevúvanie *Immigrant Song* pri príprave stratených vajec v sobotu ráno čosi, čo normálni ľudia strpia. Cece zúfalo potrebovala niekoho, kto jej pomôže s platením nájmu. Ja som vtedy mala pocit, akoby ma práve niekto zaživa stiahol z kože, a zúfalo som potrebovala nežiť s J. J.-om. Boli sme dve zúfale duše, ktoré na seba narazili v zúfalých časoch a zúfalo sa spriatelili – vďaka skutočnosti, že som dokázala za mesiac naškriabať sedemsto dolárov, nemala som citový vzťah k svojej spodnej bielizni a vlastnila som slúchadlá s aktívnym potláčaním hluku.

Úprimne, mala som šťastie. Spory medzi spolubývajúcimi sú naprd, či už si nechávate pasívno-agresívne odkazy, alebo sa agresívno-agresívne trávite okenou. Bola som pripravená ohýbať a skrúcať svoju osobnosť do milióna rôznych tvarov, len aby som s Cece vychádzala. No ukázalo sa, že Elsie, ktorú chce vidieť Cece, je príhodne podobná skutočnej Elsie: osoba, ktorá sa s vami bude napchávať syrom a frflat

na akademickú obec a ktorá *cielene* používa analgetiká pre deti, pretože chutia ako hrozno. Síce musím predstierať lásku k avantgardistickej kinematografii, ale aj tak máme prekvapivo príjemný a priateľský vzťah.

„Aký druh vedca?“

„Je vás viac?“

Usmejem sa.

„Chemik. Alebo inžinier? Bol... pekný. Vtipný. Zažartoval o mulči. Môj prvý mulčový vtip. Pripravil ma o môj mulčový vienok.“ Znie mierne zasnene. „Skrátka... pôsobil ako niekto, s kým by si chcela chodiť, vieš?“

„Ja?“

„No,“ mávne rukou, „nie *ty*. Ty by si radšej nakráčala do mora s vreckami plnými kameňov, ako išla na rande, hoci za to môže tvoja mylná predstava, že k úspešnému medzilidskému vzťahu vedie skrývanie a tvarovanie svojho ja do podoby, ktorú chcú podľa teba vidieť ostatní...“

„To nie je mylná predstava.“

„... ale iní ľudia by Kirkovi dvere pred nosom nezabuchli.“

„Takže Kirkovi?“

Pôvodne som sa obávala, že Cece v hraní falošnej priateľky katastrofálne zlyhá. Po prvé, je príliš pekná. Kombinácia očí ďaleko od seba, špicatej brady a hornej pery s amorovým lukom možno znie nekonvenčne, ale Cece je ten najsexy a najnádhernejší chrobáčik vo vesmíre. Po druhé: je opakom nepopísanej strany. Prírodný úkaz, ktorý ciká s otvorenými dverami, jedáva slané mixy ako cereálie a rozkošne šušlavo sype nechutné historky o sexuálnych životoch mŕtvych lingvistov. Ja zo svojej osobnosti nedávam najavo takmer nič, ale ona ňou ľudí *bombarduje*.

A ukázalo sa, že je to problém: pretože je klientom až príliš sympatická.

„Čo im povieš, keď ťa pozvú na skutočné rande?“ spýtala sa ma raz večer. Vyjedali sme balenie syrčekov a sledovali osemdielny ruský nemý film.

„Neviem.“ Premýšľala som, či sa to vzťahuje aj na týpka, ktorý mi ponúkol sedemdesiat dolárov za sex v zaparkovanom aute. Pravdepodobne nie. „Nikdy sa mi to nestalo.“

„Počkať, to vážne?“

„Hej.“ Pokrčila som plecami. „Vážne ma nikto nikdy nepozval von.“

„Neverím.“

V ústach sa mi rozpúšťal syr. Na obrazovke niekto už dvadsaťpäť minút vzlykal. „Ľudia ma asi nevidia ako materiál na randenie.“

„Boja sa ťa. Pretože si geniálna. A pekná. A milá. Elizajež ťa miluje a ona sa v ľuďoch vyzná. A tiež vieš *fakt veľa* o galaxii Žubrienka.“

Ani jedno z týchto tvrdení nie je pravdivé – okrem toho posledného. Žiaľ, menovanie náhodných informácií o zhlukoch hviezd vzdialených štyristo miliónov svetelných rokov z vás dobrú priateľku neurobí.

„Kirk sa ma spýtal, či si ma môže najat znova,“ vysvetlí mi Cece. „O týždeň. Súhlasila som.“

Pokúsím sa znieť nenútene. „Faux zakazuje opakované rande.“

„Ja viem. Ale aj ty si to pravidlo pri Gregovi porušila.“ Mykne plecom, snaží sa pôsobiť nenútene. Deje sa tu veľa nenútených pohybov. Hm. „Aj keď je možné, že to zruším, keďže o týždeň budeš mať luxusnú prácu na Massachusettskom inštitúte a ja opustím sféru falošných vzťahov a nechám sa vydržiavať ako tvoja najlepšia kamoška.“

Opriem sa o chrbát stoličky a... tak šialene, *šialene* po tom túžim, až zastonám. Umožní mi to zabuchnúť dvere za prácou

falošnej priateľky. No predovšetkým mi to umožní zabuchnúť dvvere za tým najhorším a najblbším kruhom akademického pekla: životom profesorskej adjunktky.

Viem, že to znie veľkolepo. Viem, že sa vám s tým titulom spája mnoho pôsobivých predstáv. *Profesori?* Prestiž, rozvíjanie myslí žiakov, tvídové sako. *Adjunkti?* Rozkošné slovíčko, ktoré sa začína na prvé písmeno abecedy a znie tak trochu ako kýchnutie. Keď ľuďom poviem, že pracujem ako adjunktka a učím fyziku na niekoľkých bostonských univerzitách, myslia si, že som v živote uspela. Že som samostatný dospelý človek. A ja ich v tom nechám. Napríklad moja mama: má v živote dosť starostí s mojím idiotským bratom a mojím druhým idiotským bratom. Pomáham jej žiť vo viere, že jej dcéra je plne funkčná ľudská bytosť s prístupom k základnej zdravotnej starostlivosti.

Čím by som jej nepomohla? Odhalením, že učím deväť predmetov a pendlujem medzi troma rôznymi školami, čo znamená, že mi päťsto študentov posielajú fotky divných vyrážok v rozkroku, keď chcú, aby som im ospravedlnila neprítomnosť na hodine. Že zarábam tak málo, až takmer *vôbec* nezarábam. Že nemám dlhodobú pracovnú zmluvu ani zamestnanecké benefity.

Tu si predstavte smutnú husľovú sonátu.

Nieže by ma učenie nebavilo. Skôr... ho *neznášam*. Veľmi, veľmi, *veľmi* neznášam. Neustále sa topím v nezastaviteľnom pohyblivom piesku menom maily od študentov a som celkovo príliš mimo, aby som tvarovala mladé mysle do niečoho neúchylného. Keď som snívajúca o práci v akademickej obci, predstavovala som si čisto výskumnú pozíciu, čiernu tabuľu a dlhé hodiny strávené dumaním nad teóriami o rovníkových prierezoch Schwarzschildových červích dier.

A len sa na mňa pozrite. Adjunktujem a privyrábam si ako falošná priateľka. Učiteľská záťaž: sto percent. Zúfalostná záťaž: nevyčísliteľná.

Ibaže to všetko sa možno zmení. Adjunkti sú lacná pracovná sila, ktorá sa túla akademickým svetom, ale pozícia s možnosťou získať definitívu... och. Definitíva. Mám zimomriavky už len z tej predstavy. Ak sú adjunkti ako bóje na otvorenom mori, definitívy sú ropné plošiny pribetónované ku dnu oceána. Ak sú adjunkti ako koncerty Nickleback, definitívy sú hlavnou hviezdou Coachelly. Ak sú adjunkti ako trojuholníčky taveného syra, definitívy sú ako pule, láskyplne vyrobený z mlieka srbských balkánskych oslov.

Ide o to, že chodím na jednorazové falošné rande s akademickou obcou už nejaký čas a som vyčerpaná. Mám toho plné zuby. Som pripravená vstúpiť do skutočného vzťahu, ideálne niečoho dlhodobého s Massachusettským technologickým inštitútom a spečatiť to zmluvou a príspevkami do dôchodkového fondu.

Pokiaľ si nevyberú toho druhého fyzika, ktorého zvažujú. Bože. Čo ak si vyberú toho druhého fyzika, ktorého zvažujú?
„Elsie? Premýšľaš, či neprijmú toho druhého kandidáta?“
„Nečítaj mi myšlienky, prosím.“

Cece sa zasmee. „Neboj, nespravia to. Si brutálna. Celé doktorandské si premýšľala o multiverzách, binomických rovniciach a... protónoch?“ Nadvihnem obočie. „Fajn, netuším, čo vlastne robíš. Ale vzdala si sa spoločenského života – a často aj osobnej hygieny –, aby si sa *pozdvihla* nad more priemerných bielych mužov známych ako odbor teoretickej fyziky. A tento rok sa otvára jedna pracovná pozícia, *jedna*, a zo stoviek uchádzačov si v poslednom kole práve ty...“

„Dve pracovné pozície. Na Dukeovej ma nepozvali na pohovor...“

„Pretože Dukeova je nepotický svinčik a tú pozíciu už vopred vyhradili pre lamu priateľky syna bratranca šéfa predstavenstva alebo niečo také.“ Zoskočí z pultu, posadí sa oproti mne, načiahne ruku a položí ju na moju. „Zoberú ťa. Viem to. Len buď na pohovore sama sebou.“ Zahryzne si do pery. „Pokiaľ nevieš byť Stephenom Hawkingom. Nemohla by si...“

„Nie.“

„Tak potom stačí, ak budeš sama sebou.“ Usmeje sa. „Mysli na budúcnosť. Na plat, z ktorého sa dá žiť a umožní nám zaplatiť nejakému svalnatému chlapíkovi, aby nám zdvihol *hornú* časť kredenca na *spodnú* časť kredenca.“ Ukáže na kredenc v kúte obývačky. Uviazli sme uprostred skladania na mŕtvom bode. Pred troma rokmi. „A, samozrejme, že ja si budem aj naďalej žiť ako syrová kráľovná.“

Pri Cece je ľahké zabudnúť na starosti a usmiať sa. „Nekonečný pecorino romano.“

„A všetok inzulín, po ktorom tvoj neschopný pankreas túži.“

„Betónové tvárnice. Aby sme mali čím pučiť tie krabo-sršnie pavúky, na ktoré nezaberá Raid.“

„Malá plochá obrazovka do Elizaježinho terária.“

„Tetovanie *akademická obec smrdí* pre teba aj pre mňa.“

„Zlatý záchod.“

„Zlatý *bidet*.“

Dramaticky sa nadýchneme. Potom sa zasmejeme. Potom vytrieziem. „Keď ja len chcem, aby mi platili za dumanie nad kozmologickými modelmi pozorovateľného vesmíru, chápeš?“

„Chápem.“ Jej úsmev znežnie. „Čo si o tvojej šanci získať to miesto myslí doktor L.?“

Laurendeau – alebo doktor L., hoci by som sa ho tak na-
živo neodvážila osloviť –, bol môj školiteľ na doktorandskom
a zároveň človek, ktorému vďačím za každú štipku svojho
akademického úspechu. Zaujíma sa o moju kariéru rovnako
ako počas môjho štúdia a ja som mu za to neustále vďačná.
„Že to môže vyjsť.“

„No vidíš. Koľko dní bude ten pohovor trvať?“

„Tri.“

„Začínaš dnes?“

„Hej. Večer ideme na neformálnu večeru.“ Myslím na to,
že sa pred ňou mám stretnúť s vedúcou katedry. Je to sľubné?
Neblahé? Divné? Netuším. „Zajtra mám ukázkovú hodinu.
Pozajtra prednášku a záverečný večierok. Pomedzi to rôzne
stretnutia s členmi katedry.“

„Pripravila si sa?“

„Myslíš, či som panikárila? Dumala nad vlastnou smr-
teľnosťou? Priniesla bohom akademickej obce krvavú obe-
tu?“ Vrhnem pohľad na Elizajež, ktorá sa svedomito zatvári
zdesene.

„Vystalkovala si na nete celý prijímací výbor?“

„Stále nepoznám ich celé mená ani detailnejší harmono-
gram. Našťastie. Potrebujem odpísať na mail. A kúpiť si si-
lonky. A zavolať mame.“

„Nie, nie, nie.“ Cece zdvihne ruku. „*Nevolaj mame. Za-
valí ťa svojimi problémami. Musíš sa sústrediť, nie počúvať
jej sťažnosti, ako sa tvoji bratia bijú o posledný hotdog.*“

„O baby – sústavne si idú po krku pre nejakú babu.“ Čo by
dal Jerry Springer za to, aby si ich mohol pozvať k sebe do šou.

„To je fuk. Sľúb mi, že ak ti zavolá, povieš jej, že ideš na
pohovor. A že tvoje detstvo bolo prinajlepšom priemerné.“

Zamyslím sa nad tým. „Čo keby som ti sľúbila, že sa jej
budem pár dní vyhýbať?“

Prižmúri oči. „Dobre. Takže silonky?“

„Hej.“

„Kúpiš mi cestou cereálie?“

Nemám na to čas. Ale čo ťa nezabije, to ťa posilní. Alebo ti znechutí tvoju patologickú neschopnosť stanoviť si hranice, jedno alebo druhé. „Jasné. Aké...“

„Nie!“ Buchne rukou po stole. „Elsie, musíš sa naučiť povedať *nie*.“

Pomasírujem si spánok. „Mohla by si prestať s takýmito skúškami, prosím?“

„Prestanem, keď *ty* prestaneš uprednostňovať potreby iných ľudí pred vlastnými.“ Odloží svoj – *môj* – prázdny pohár a vezme Elizajež. „Musím cikať. Platí, že si chceš večer požičať moje červené šaty?“

Zamračím sa. „Nepýtala som si od teba...“

„Aj ťa namaľujem, ak na tom trváš.“

„Naozaj nepotrebujem...“

„Fajn, vyhrala si – vytrhám ti aj obočie.“ Cece žmurkne. Elizajež jej sedí na pleci ako papagáj a prebodáva ma pohľadom. Zmiznú za dverami kúpeľne.

Hodiny na stene ukazujú trištvrte na sedem. Vzdychnem si a oddám sa malému potešeniu: rozkliknem wordový dokument v ľavom hornom rohu obrazovky. Prejdem na spodok nedokončeného rukopisu a potom späť na začiatok. Tam na mňa túžobne hľadí názov *Jednotná teória dvojdimenzionálnych tekutých kryštálov*. Na niekoľko sekúnd sa poddám predstavám o blízkej budúcnosti, kde si môžem vyhradiť čas na to, aby som tú prácu dokončila. Možno ju dokonca publikovala.

S hlbokým povzdychom súbor zavriem. Potom si rozpačito prejdem po obočí a vrátim sa k odpovedaniu na maily.